Ne feledjünk, ne hallgassunk (Megemlékezés Barcaföldváron) 2013.11.04.

Szerzõ Administrator
2013. november 06.
Utolsó frissítés 2013. november 06.

2013. november 5., kedd: KözéletNe feledjünk, ne hallgassunk (Megemlékezés Barcaföldváron) Az emlékkertben. A szerzõ felvétele

Napsütéses idõ fogadta a nemzeti gyásznapon, tegnap délután a mintegy százharminc megemlékezõt az egykori barcaföldvári fogolytábor helyén kialakított emlékkertben. Ott, ahol 1944–1945-ben több mint hatezer ember sínylõdött, közülük mintegy ezren odavesztek. Hetven év után a helyszínre visszatért a ma 88. születésnapját ünneplõ Nagy Imre egykori fogoly, aki emlékeibõl osztott meg. A rendezvényen közremûködött az ürmösi unitárius dalárda. Ungvári Barna András és Nagy Imre

Az emlékezõket Nagy János hídvégi református lelkész köszöntötte, majd az emlékmû ötletgazdája, az emlékhely kialakításának szorgalmazója, Ungvári Barna András korábbi hídvégi, jelenleg uzoni református lelkipásztor mondott beszédet, jelezve: már 14. alkalommal emlékeznek itt. Jeremiás próféta könyvé-bõl a babiloni fogságot leíró részbõl választott igét magyarázott, majd, mint minden évben, most is egy túl-élõre összpontosított. A köpeci id. Sebestyén Mózes Benkõ Levente által lejegyzett em-lé-kezésébõl olvasott fel részleteket. Öt-venedmagával vitték el Köpecrõl, a tá-borban sanyarú körülmények között tengõdtek, rengetegen meghaltak.

Az emlékezés három brassói lelkész igéjével folytatódott: Koszta István evangélikus, Kassay Géza belvárosi református és Szász Ferenc unitárius lelkipásztor osztotta meg gondolatait. András Pál, Magyarország bukaresti nagykövetségének elsõ titkára szerint a fogolytáborban szenvedõ embereknek egyetlen bûnük volt: az, hogy magyarok voltak. Ha meg is bocsátunk, de soha ne feledjünk, és ne hallgassunk – mondotta.

Nagy Imre túlélõ elmondta: Szárazajtán született 1925-ben. Sepsi-szent-györ-gyön tette le az esküt, s a parancsot katonaként soha meg nem tagadta, amíg õfõméltó-sága vitéz nagybányai Horthy Miklós le nem tette a fegyvert, mert Magyar-ország elveszett. Ez 1944. október 16-án történt, s október 20-án szovjet fogságba estek tizenegyen, négyen szárazajtaiak, heten bélafalviak. Ki akarták végezni õket, ingre-gatyára vetkõztették, s egy gödör szé-lére állították. Amíg a katona a fegyverét töltötte, megléptek. Szamos-beth-len-tõl 385 kilométert gyalogoltak étlen, az elsõ 26 kilométert akkor éjjel mezítláb Szeret-falváig. Amikor hazaért, szülei nem ismertek rá. De alig ért haza, egyszer csak szólt a fazék egy román ember nyakában, aki három csendõrrel jött. Kér-ték az iratait, nem voltak, kezét hátrakötötték, s vitték. 1944. október 24-én este úgy elvitték, hogy 1945 március 26-án este ért haza. Akiket vele együtt elhurcoltak Szárazajtáról, azok közül nyolcan Oroszország valamely részén nyugszanak, senki nem tudja, hol. 156 napot töltött fogságban, abból hármat Sepsi-szentgyörgyön börtönben, aztán úgy került Földvárra, mint a tyúk, amelyet megfogott a róka, s nem tudta, hová viszik. Akkor ijedtek meg igazán, amikor megérkeztek, s a kapura ki volt írva románul: Jó, hogy jöttetek magyarországi foglyok. Mintegy 1500-an voltak háromszékiek. Borzasztó volt az az élet, 25 centi széles területen aludt, oldalra feküdve, kopasz föld volt a párnája és a derékalja. A mocskos tóból ittak úgy, hogy félrehajtották a faleveleket, a habot. Abban is mosakodtak. Azért haltak meg sokan, mert nem volt tisztálkodási lehetõség, nem volt étel, fõleg ivóvíz. Volt, hogy egy talált cukorrépa mentette meg az életét. Kétszer szökött meg. A szászveresmarti téglagyárnál kapták el, úgy elverték, hogy alig maradt meg, s visszavitték. Egy hónapon keresztül minden nap huszonötöt kapott derékszíjjal a lábára a szökésért. Aztán másodszor sikerült. 1957-ben a magyarságáért ismét megkapta a feketelevest – mondotta Nagy Imre, aki kedvenc énekét is elfújta: Felmegyek a doberdói nagy hegyre.

Az emlékezés koszorúzással, himnuszaink eléneklésével zárult a helyszínen, majd a hídvégi református gyü-lekezeti házban kialakított emlékszobában szeretetvendégséggel folytatódott.

Köszönet mindazoknak,akik részt vettek a tizennegyedik megemlékezésen vagy a szervezéshez járultak hozzá! A Brassó megyei RMDSZ és a brassói magyarság képviselõi, a Hídvégi Református Egyházközség,RMDSZ és a magyarság,a kis létszámú földvári magyarság, az Ürmösi Unitárius Dalárda és kísérõik,a Történelmi Vitézi Rend sepsiszentgyörgyi állománya, a Volt Politikai Foglyok Háromszéki Szervezete, a brassói ’56-ok Baráti Társasága,az EMNT és EMNP képviselõi,az árapataki,a bölöni (polgármester és református lelkipásztor is) magyarság képviselõi, András Pál,a bukaresti Magyar Nagykövetség elsõ titkára,a Brassó megyei lelkipásztorok-református,evangélikus,unitárius- és mások.